

Tóth Sándor

Őszbe költöző

Királyi fejékről elcsent egy rubintot
nincstelenné válik az erdők udvara
Ki remél még próbál és
hasztalan keresne
látható s már fojtott
minden parazsa

Utolsó napokra ő lesz a lesvető
koldusként uralja a megrabolt időt
amikor ledobja sivárult gúnyját
térden fogadja az őszbe költözőt

Pálya

Vonatra várok. Csarnok
és peron kihalt
Majd jönnek néhányan
Lapáttal csákánnyal
Az utolsó kocsiba szállnak
Tíz kilométerrel arrébb
fölszedik a sineket
Csákányuk szikrázik
Vigyorgásuk még elkiséri
az utolsó vonatot

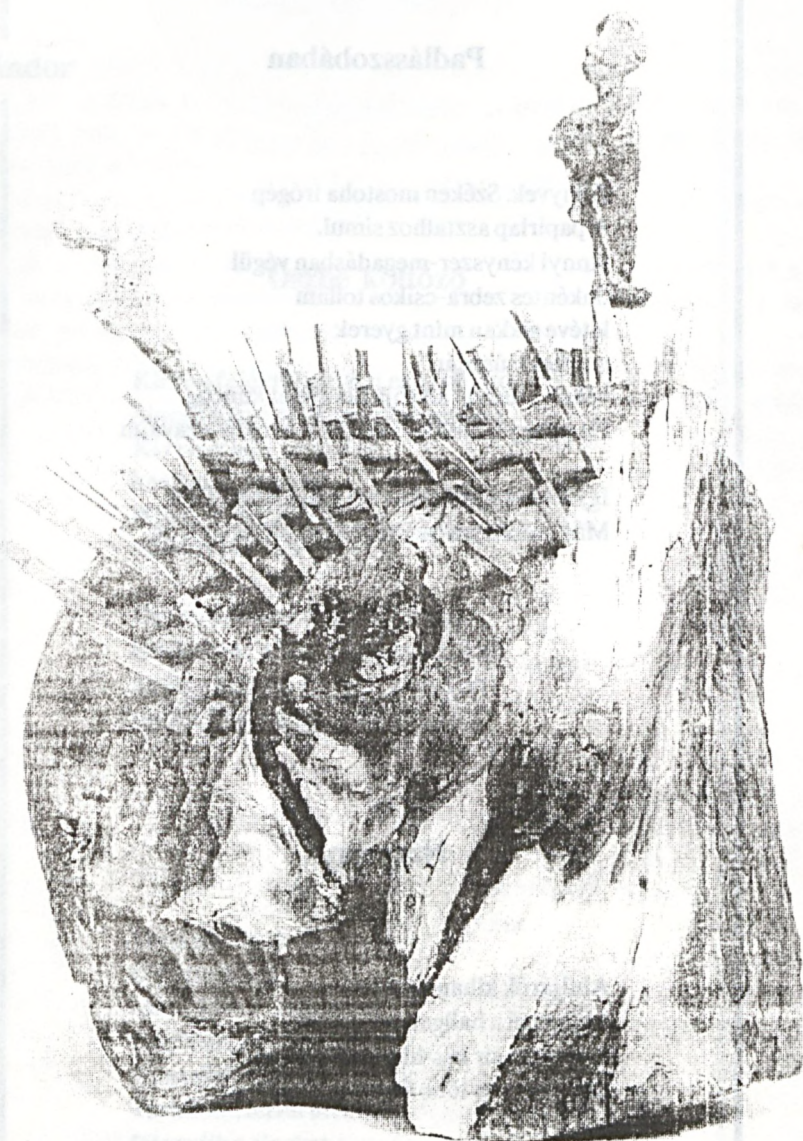
Padlásszobában

Könyvek. Széken mostoha írógép
A papírlap asztalhoz simul.
Annyi kényszer-megadásban végül
önkéntes zebra-csíkos tollam
letéve sikkán mint gyerek
a nyári csúszdán
Máris csúcson áll rója betüimmet kuncog
Ha elfogy a munició karcolja árnyék-szavaim

Igy lövi ki a sáncokat hol magamban állok
Már tudom szabadságom csupán ennyit ér

Négysoros

Aluljárók kihantolt kútjai
Mélyvizű a hallgatás
Gyermek sír kés-hideg huzatban
Már nincsen több állomás

Széri Varga Géza : Szőlőhegy